

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **S. E.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
ustanoveným advokátem se sídlem Varšavská 38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2021, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-D02-2021

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. et Mgr. Václavu Klepšovi, se sídlem Varšavská 38, 120 00 Praha 2 *se přiznává* odměna ve výši 8 288 Kč, kterou mu soud vyplatí do 30 dní od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný v dublinském řízení řádně posoudil (ne)existenci systémových nedostatků ve Francii, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů

o udělení mezinárodní ochrany. A zda správně aplikoval své diskreční oprávnění rozhodnout o žádosti namísto příslušného státu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 13. 7. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2022, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-D07-2022 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost posoudil v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou. Státem příslušným k jejímu projednání v souladu s nařízením č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) je totiž Francouzská republika.
3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR na základě krátkodobého francouzského víza platného od 6. 7. 2022 do 6. 8. 2022 na 11 dní. O mezinárodní ochranu žádá, proto že mu ve vlasti hrozí odnětí svobody v souvislosti s jeho účasti na demonstraci. Francouzské vízum pro něj bylo snadným řešením. Nemá k Francii žádné vazby. Na území ČR má známého, který mu pomůže.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III Francie.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda ve Francii existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel zejména z *Informace OAMP Francie, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* ze dne 21. 12. 2021 („Informace OAMP“). Žalovaný poukázal na to, že na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU („Listina EU“). Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francouzské republiky (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Francie se rovněž považuje za bezpečnou zemi původu. Ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlížejí. O udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají tisíce uprchlíků.
6. Žalovaný přiznal, že z Informace OAMP vyplývá, že se Francie potýká s nedostatečnými ubytovacími kapacitami pro žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však konstatoval, že žalobce nepatří mezi zranitelné osoby. Je mladý a nemá žádná zdravotní omezení, fyzická či psychická, neužívá pravidelně léky. Je samostatný a soběstačný, disponuje vlastními finančními prostředky z podnikání v Uzbekistánu. Po celou dobu řízení kromě toho bude mít nárok na finanční pomoc ze strany státu. Po příjezdu do Francie ho budou považovat za nového žadatele.
7. Dále žalovaný poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které ani životní podmínky ve francouzském stanovém táboře na parkovišti neodporují čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). V případě žalobce

proto podle žalovaného nehrozí, že bude čelit špatnému zacházení v souvislosti s přijímacími podmínkami.

8. Žalovaný se také zabýval možným použitím čl. 17 nařízení Dublin III. V případě žalobce důvody pro tento postup – tj. humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody – neshledal. Žalobce nemá na území České republiky žádné přímé rodinné příslušníky. Ani dříve zde nepobýval a nemá zde vytvořené žádné vazby. Vůči přemístění do Francie nevyjádřil žádné námitky. Disponuje vlastními finančními prostředky.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

9. Žalobce v původně podané žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Neshromáždil aktuální informace o zemi žalobcova původu. Žalobce měl za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů (sic!) podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, protože mu hrozí vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. Skutečnosti, které uváděl v rámci pohovoru, podle něj žalovaný řádně neposoudil.
10. V rámci doplnění žaloby pak žalobce prostřednictvím ustanoveného advokáta prvně namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil přijímací podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu ve Francii. Podle dostupných informací se Francie potýká s nedostatkem ubytovacích kapacit. Ke konci roku 2021 bylo ubytováno pouze 59 % žadatelů. Mnoho přijímacích zařízení se v praxi soustřeďuje na ubytování rodin a párů. Žalobce nemá ve Francii žádné sociální vazby ani kontakty a nezná tamější prostředí. Hrozí proto, že by se mohl na delší dobu ocitnout bez přístřeší. Z toho důvodu v jeho případě existuje riziko, že by jej nevyhovující přijímací podmínky vystavily špatnému zacházení. Přestože žalovaný sám poukazuje na nedostatek ubytovacích kapacit, neposoudil, zda žalobce v případě transferu do Francie alespoň nějaké ubytování získá.
11. Tvrzení žalovaného, že žalobce disponuje finančními prostředky a je samostatný, je zavádějící. Toto tvrzení žalovaný nijak nedokládá, pouze odkazuje na pohovor. V něm ale žalobce uvedl, že finančně mu vypomáhá jeho známý z Prahy. Finanční prostředky, které má k dispozici osoba podnikající v Uzbekistánu, nemusí dostačovat k zajištění základních životních potřeb ve Francii. Hodnota uzbeckého sumu je nyní 0,000086 EUR. Údajnou žalobcovu soběstačnost žalovaný blíže nezduodňuje. A tvrzená schopnost žalobce orientovat se v cizím prostředí je v rozporu s tím, že žalobce neovládá francouzský jazyk. Žalovaný se nezabýval problémy, kterým by žalobce kvůli jazykové bariéře čelil např. při hledání zaměstnání, aby si případně mohl vlastními prostředky zajistit ubytování, pokud mu jej neposkytnou.
12. Kromě toho žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč v případě žalobce nepřistoupil k použití čl. 17 nařízení Dublin III. Sám uvádí, že důvodem pro jeho aplikaci jsou především humanitární důvody, sloučení rodiny nebo kulturní důvody. Následně však poukazuje pouze na to, že žalobce je zdravý a soběstačný a v ČR nemá žádné kulturní vazby. Žalobce odkazuje na judikaturu, ze které plyne povinnost žalovaného řádně zdůvodnit své rozhodnutí nevyužít diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Odůvodnění žalovaného je však pouze obecné. Nevzal do úvahy například to, že žalobce má na území ČR známého, který mu pomáhá v adaptaci a finančně jej podporuje. Pro žalobce je také s ohledem na podobnost českého a ruského jazyka jednodušší domluvit se v ČR. Neuspokojivá situace žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii je navíc

humanitárním důvodem. Počty žadatelů o azyl tam rok od roku stoupají. Ze strany ČR by proto byla namíste solidarita. Rozhodnutí žalovaného je v tomto aspektu nepřekoumatelné.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že příslušnost Francie k posouzení azylové žádosti žalobce určil podle čl. 12 nařízení Dublin III. Francie má nyní podle čl. 18 téhož nařízení povinnost žalobce přijmout zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Obsah žaloby se zcela míjí s důvody rozhodnutí žalovaného. K doplnění žaloby se již žalovaný věcně nevyjádřil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba. Včas. Usnesením ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 33/2022-42, krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s tím souhlasil a žalobce nakonec taky.
15. Žaloba *není důvodná*.
16. Krajský soud úvodem předesílá, že žalobcem původně podaná žaloba neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod. Její text se tváří, jako by směřovala proti úplně jinému rozhodnutí. Žalovaný má proto pravdu, že se žalobce naprosto míjí s obsahem rozhodnutí žalovaného. V doplnění žaloby však ustanovený zástupce vznáší dvě námitky. Jádrem první z nich je otázka, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav ohledně přijímacích podmínek ve Francii, aby mohl posoudit, zda žalobci nehrozí špatné zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Druhá námitka pak směřuje do posouzení, proč žalovaný nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 podle téhož nařízení. Krajský soud nyní v tomto pořadí námitky vypořádá.

a. Žalobci ve Francii nehrozí špatné zacházení v souvislosti s tamními přijímacími podmínkami

17. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU.
18. V tomto typu řízení má žalovaný vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení nicméně mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry. Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
19. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě dostal, pokud vyšel z Informace OAMP. Opak žalobce ostatně ani nenamítá. Pouze tvrdí, že žalovaný s touto informací nesprávně pracuje. Zdůrazňuje

zejména to, že žalovaný dostatečně neposoudil, zda žalobce ve Francii dostane ubytování. A zda tedy nehrozí, že by zůstal bez jakéhokoliv přístřeší.

20. Je pravdou, a žalovaný to ve svém rozhodnutí sám připustil, že Francie se podle Informace OAMP dlouhodobě potýká s nedostatkem ubytovacích kapacit. V roce 2020 ubytování zajistila pouze pro cca 50 % žadatelů, kteří na něj měli nárok. S odkazem na zprávu AIDA z roku 2021 uvádí, že žadatelé, kteří na ubytování nedosáhnou, pobývají mimo střediska v nevyhovujících podmínkách, včetně neformálních uprchlických táborů. Finanční podpora těmto žadatelům neumožňuje zajištění důstojného bydlení (str. 7-8 Informace OAMP). Tyto informace podle krajského soudu mohou vyvolávat jisté pochybnosti o tom, zda francouzský azylový systém dokáže žadatelům zajistit takové příjímácké podmínky, které je nevystaví riziku zacházení neslučitelného s čl. 4 Listiny EU.
21. Při vědomí tohoto zjištění proto bylo na místě zvažovat, zda se jedná o skutečnost, která s sebou ve vztahu k žalobci nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU. Při posouzení této otázky bylo možné vyjít ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*. Podle něj by systémové nedostatky azylového řízení a příjímáckých podmínek dosahovaly úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, pokud by dosahovaly obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (bod 91).
22. Této obzvláště vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora EU dosahovala situace, ve které by se osoba zcela závisla na veřejné podpoře kvůli nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat. Vedlo by to k poškození jejího tělesného či duševního zdraví. Nebo by se ocitla v zanedbaném stavu, neslučitelným s lidskou důstojností. *Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují případy, které se sice vyznačují značně nejistým postavením dotčené osoby či podstatným zhoršením jejich životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, že by se tato osoba ocitla v natolik závažném stavu, který lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení* (body 92 a 93, důraz doplnil krajský soud).
23. Smysl a rozsah ochrany před nelidským či ponižujícím zacházením ve smyslu uvedeného ustanovení Listiny EU odpovídá smyslu a rozsahu ochrany před újmou ve smyslu čl. 3 Úmluvy (srov. čl. 52 odst. 3 Listiny EU). Při posouzení otázky, zda určité zacházení spadá coby nelidské či ponižující pod zákaz obsažený v čl. 3 Úmluvy, lze proto zohlednit též výklad Evropského soudu pro lidská práva, jenž v několika případech obdobnou otázku posuzoval. Riziko porušení zákazu podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bude v souladu s názorem štrasburského soudu existovat, pokud by určité zacházení se žadatelem o mezinárodní ochranu mohlo dosáhnout minimálního prahu závažnosti. Posouzení této otázky přitom závisí na souhrnu skutkových okolností, zejména trvání sporného zacházení, jeho fyzických či duševních účincích, někdy pohlaví, věku a zdravotním stavu konkrétní osoby (rozsudek ESLP ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, č. 30696/09, rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, § 219).
24. Tato obecná kritéria Evropský soud pro lidská práva zopakoval v nedávném rozsudku ze dne 2. 7. 2020 ve věci *N. H. a ostatní proti Francii* (č. 28820/13, 75547/13 a 13114/15). Štrasburský soud v tomto rozsudku zdůraznil svoji dřívější judikaturu, že povinnost státních orgánů poskytnout ubytování nebo slušné materiální podmínky žadatelům o azyl vyplývá z vnitrostátní právní úpravy přijaté k provedení směrnice 2013/33/EU,

kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (§ 161). Nevyloučil, že stát může nést odpovědnost na poli čl. 3 Úmluvy za zacházení, při němž stěžovatel zcela závislý na veřejné pomoci čelí lhostejnosti úřadů, třebaže se nachází v nouzi neslučitelné s lidskou důstojností (§ 163). Pokud by žadatel o azyl zůstal řadu měsíců bez možnosti zajistit si nejzákladnější potřeby, jakými jsou obživa, hygiena a ubytování, a žil ve stálé obavě z napadení a okradení, zcela bez vyhlídky na zlepšení své situace, pak jeho nouze v kombinaci s nečinností příslušných úřadů představuje porušení čl. 3 Úmluvy (§ 164). Ze štrasburské judikatury tak lze dovozovat, že riziko nouze žadatelů o azyl s přihlédnutím k individuálním okolnostem žadatele (např. jeho předchozí traumatické zážitky, věk, zdravotní stav apod.), ve spojení s podmínkami přijímacího a azylového řízení v daném státě, nesmí představovat reálné nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy.

25. Takové riziko – resp. riziko překročení prahu závažnosti systémových nedostatků azylového řízení ve Francii – krajský soud ve shodě se žalovaným v případě žalobce neshledal. Přestože Francie obecně má problémy se zajišťováním ubytování žadatelům o mezinárodní ochranu, z Informace OAMP také plyne, že centra pro žadatele o mezinárodní ochranu upřednostňují rodiny s dětmi *a nové žadatele*. Vzhledem k tomu, že žalobce předtím ve Francii nežádal o mezinárodní ochranu, patřil by mezi žadatele, které francouzský systém při poskytování ubytování upřednostňuje.
26. Je nutno souhlasit s tím, že žalobce je relativně mladý a zdravý muž. Nepatří mezi žádnou ze zranitelných skupin žadatelů o mezinárodní ochranu. Lze také souhlasit s žalovaným, že žalobce je zcela soběstačný a samostatný a dokáže se zorientovat v cizím prostředí. Svědčí o tom zejména skutečnost, že ve správním řízení nepobýval v přijímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, ale na soukromé adrese. Je tedy zřejmé, že se o sebe dokáže postarat i v cizím prostředí. Sice je pravdou, že uváděl, že mu pomoc v ČR poskytuje jeho kamarád. Tato svá tvrzení však žalobce nijak blíže nespecifikoval. Není tak proto zřejmé, do jaké míry je žalobce na svého kamaráda finančně odkázaný. Na pražské adrese, kde se žalobce zdržuje, sídlí penzion. Žalobce tedy zřejmě má finanční prostředky k tomu, aby si ubytování zajistil sám. I v rámci pohovoru uvedl, že má bankovní kartu a pokud bude potřebovat peníze, jeho blízcí mu na ni můžou převést jakoukoliv částku.
27. Ani v podané žalobě žalobce konkrétně netvrdí, že by neměl dostatek finančních prostředků k tomu, aby se o sebe postaral v případě, že ubytování ve Francii v krátkém časovém horizontu nezíská. Pouze v obecné rovině polemizuje se závěry žalovaného, který podle něj dostatečně nezjišťoval jeho finanční situaci. Zároveň však žalobce neuvádí žádné konkrétní tvrzení, které by svědčilo o tom, že dostatek financí nemá.
28. Ze Informace OAMP ohledně podmínek francouzského azylového řízení vyplývá, že tam má jako žadatel o azyl nárok na finanční i hmotnou pomoc. Není-li možné poskytnout ubytování v tomu určených zařízeních, pak žadatelé dostávají za tímto účelem příplatek ve výši 7,40 EUR na osobu a den. Je přitom podstatné, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají ve Francii přístup na pracovní trh (po marném uplynutí 6 měsíců od podání žádosti) a mají přístup ke zdravotní péči za stejných podmínek jako francouzští rezidenti.
29. Z uvedených okolností nelze podle krajského soudu dovozovat reálné nebezpečí, že by žalobce v případě svého přemístění do Francie, která má podle nařízení Dublin III příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čelil natolik extrémní nouzi, jež by jeho situace byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická. Nebo že by mu

v případě přemístění nezávisle na jeho vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace.

30. Lze tedy shrnout, že i přes zjištění, že se ve Francii dlouhodobě vyskytují dílčí nedostatky ohledně ubytovacích kapacit, nejedná se s ohledem na osobu žalobce a ostatní záruky azylové legislativy v tomto státě o takové riziko zacházení, které by bylo rozporné s čl. 3 Úmluvy, resp. s čl. 4 Listiny EU. Nevede proto k nutnosti použít čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

b. Žalovaný dostatečně zdůvodnil nevyužití diskrečního ustanovení

31. Žalobce dále namítá, že žalovaný nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, resp. že nevyužití tohoto oprávnění dostatečně nezdůvodnil. Podle uvedeného ustanovení se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III každý členský stát rozhodnout a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením k tomu není příslušný. Jak již vyložil Soudní dvůr EU, toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí předloženou žádost o mezinárodní ochranu, i když k jejímu posouzení není příslušný podle kritérií stanovených v nařízení Dublin III (rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58-60). Možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna. A každý členský stát se může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených nařízením Dublin III.
32. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora EU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 12. 2013, ve věci *Abdullahi*, C-394/12, bod 57). A také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1 na zachování výsad členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 7. 2018, ve věci *X.*, C-213/17, bod 61).
33. Členský stát tedy má široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 nařízení Dublin III neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, srov. např. § 14 zákon o azylu). Oprávnění lze tedy využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17). Jak se uvádí v bodu 17 preambule nařízení Dublin III, prostor pro diskreční oprávnění vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny.“
34. Existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití však neznamená, že správní orgán v jeho rozhodování nic nelimituje a že může rozhodovat libovolně. Úkolem soudu v těchto případech je přezkum použití uvedeného diskrečního oprávnění. Soud musí posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze svého uvážení, nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Soud tak

posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku správní orgán zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením.

35. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto z nich lze dovozovat dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat.
36. V první řadě jde *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. ČR má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla* (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je nejprve namístě zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat (k tomu viz odůvodnění výše v části *a.*). A pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zároveň v posledním odkazovaném rozsudku zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má sloužit jen vskutku výjimečným případům.
37. Krajský soud ovšem souhlasí se žalovaným, že *případ žalobce takovým výjimečným případem není*. Žalobce nemá žádný zvláštní vztah k ČR. Sám uvedl, že zde nemá žádné rodinné vazby. Jedinou vazbu představuje jeho kamarád. Tuto skutečnost však nelze považovat za natolik zásadní, aby šlo mluvit o zvláštním vztahu žalobce k ČR.
38. Stejně tak krajský soud nepovažuje optikou čl. 17 nařízení Dublin III za relevantní skutečnosti související s problémy s ubytováním žadatelů o mezinárodní ochranu, na které žalobce v této souvislosti poukazuje v žalobě. Nařízení Dublin III pokrývá nedostatky související s přijímacími podmínky v příslušném státě v čl. 3 odst. 2, kterému se krajský soud věnoval v předchozí části tohoto rozsudku. Pokud by tyto nedostatky dosahovaly takové úrovně závažnosti, že by pro žadatele představovaly špatné zacházení, pak nařízení Dublin III znemožňuje žadatele do příslušného státu přemístit. S tímto nežádoucím důsledkem, který obecně postihuje zejména státy, které se potýkají s nadměrnými počty žadatelů o mezinárodní ochranu, tedy nařízení Dublin III výslovně pracuje. Nebude se proto jednat o případný důvod pro využití diskrečního oprávnění podle čl. 17. To by naopak mělo sloužit řešení situací, s kterými nařízení Dublin III výslovně nepočítá (obdobně viz závěry výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu).
39. V případě žalobce tedy nevystala žádná výjimečná okolnost, která by vyvolala povinnost žalovaného pečlivě zvážit využití diskrečního oprávnění a případný negativní závěr řádně zdůvodnit. Rozhodnutí žalovaného by proto obstálo, i pokud by žádnou úvahu ohledně

aplikace čl. 17 neobsahovalo. Nelze mu v tomto směru vyčítat nepřezkoumatelnost. Lze tedy uzavřít, že žalovaný učinil ve vztahu k aplikaci čl. 17 odst. 1 dostatečnou úvahu, která nevybočila z meze správního uvážení, jímž na základě nařízení Dublin III disponuje.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
41. Usnesením ze dne 10. 11. 2022, č. j. 41 A 33/2022-39, soud žalobci ustanovil k ochraně jeho práv zástupcem advokáta Mgr. et Mgr. Václava Klepše. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“).
42. Krajský soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby: příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepsání doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu] a DPH ve výši 1 428 Kč. Odměnu v celkové výši 8 288 Kč krajský soud ustanovenému zástupci přiznal výrokem IV.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 16. prosince 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
E. D.